

És urgent i inajornable derogar les reformes laborals

L'acord de govern del PSOE i UP incloïa el compromís de derogar la reforma laboral de 2012. Concretament deia el següent: "Derogarem la reforma laboral. Recuperarem els drets laborals arrabassats per la reforma laboral de 2012". I afegia que "En concret i amb caràcter urgent, derogarem la possibilitat d'acomiadament per absentisme causat per baixes per malaltia, derogarem les limitacions a l'àmbit temporal del conveni col·lectiu, fent-ho arribar més enllà de les previsions contingudes en el mateix, després de la finalització de seva vigència i fins a la negociació d'un de nou. Derogarem la prioritat aplicativa dels convenis d'empresa sobre els convenis sectorials".

Doncs bé, el "govern progressista" es va constituir al gener de 2020, fa, per tant, 19 mesos. O, si es refereix, gairebé 600 dies. I només la primera d'aquestes tres mesures "urgents" (l'anul·lació de l'acomiadament per malaltia, introduït en la reforma de Zapatero i agreujat en la de Rajoy) s'ha dut a terme. Nadia Calviño i Yolanda Díaz anuncien ara la "modificació" (ja no es parla de derogació) de la reforma laboral de 2012 cap a finals d'any. Si aquesta promesa es compleix, el govern trigaria 700 dies en adoptar una mesura "urgent".

Què impedeix la derogació de la reforma? Per descomptat, no l'aritmètica parlamentària, perquè hi hauria vots suficients per garantir el suport a la derogació. És més aviat una qüestió política: des del propi govern, Nadia Calviño s'ha oposat expressament a la derogació de la reforma, expressant així les objeccions de la Unió Europea, que defensa obertament la idoneïtat de les retallades de drets inclosos en ella. I l'oposició de la CEOE.

I, no obstant això, per a la classe treballadora la recuperació dels drets arrabassats a la reforma de 2012 (i, també, en la de 2010, imposada per Zapatero i a la qual els sindicats van respondre amb una vaga general, i que el govern es proposa mantenir) no només és una necessitat. És una necessitat urgent.

Tothom sap que, en els mesos vinents, milers d'empreses preparen acomiadaments massius. Moltes altres els estan aplicant ja. En aquesta situació les facilitats per a l'acomiadament barat que donen a les empreses les modificacions de l'Estatut dels Treballadors incloses

en les reformes laborals de Zapatero i Rajoy, així com les facilitats que donen aquestes contrareformes laborals per al despenjament del conveni, per negociar convenis d'empresa a la baixa, per externalitzar i subcontractar activitats (amb conveni d'empresa a la baixa), són letals per a la classe treballadora.

Per tant, és urgent la derogació íntegra de les dues reformes laborals, una exigència que fins ara han mantingut els sindicats, encara que hagin acceptat una i altra vegada els impostos pel govern, que per a molts, encobreixen la seva negativa a tocar les reformes.

Una derogació per etapes

Pel que s'ha fet públic, els "interlocutors socials" (CEOE, CEPYME, UGT, CCOO i el Govern) han parlat de negociar les modificacions de l'Estatut dels Treballadors (ET) en dues etapes. I sembla que tenen discrepàncies sobre què incloure en cadascuna.

Els dirigents d'UGT i CCOO accepten en línies generals el que recull l'acord de govern i proposen tractar, en una primera fase, algunes qüestions que ja havien negociat abans de la pandèmia: eliminar els límits a la ultraactivitat dels convenis col·lectius, tornar la prioritat aplicativa als convenis sectorials, i restringir les modificacions unilaterals per part empresarial de les condicions laborals. I també, regular amb noves limitacions les cadenes de subcontractació (article 42 de l'ET), una mesura també inclosa en l'acord PSOE-UP, però no amb caràcter urgent, i sobre la qual hi va haver fins i tot un projecte de llei que va estar a punt de aprovar-se al parlament en la legislatura anterior.

Les patronals es neguen a aquesta possibilitat. Com assenyala l'informe aprovat al març de 2021 en el Consell Confederal de CCOO, la CEOE "es nega a abordar les matèries relacionades amb la subcontractació i externalització productiva i planteja que la prioritat sigui prendre mesures en contractació -mitjançant bonificacions...-, ERTES -renovació dels que caduquen el 31 de maig- i polítiques actives".

I afegeix l'informe que "aquesta posició de CEOE ha estat replicada gairebé en els mateixos termes per la vicepresident Nadia Calviño, que sense major dissimulació ha pres posició immediata. Són perfectament conscients que abordar matèries de la complexitat de les que requereix reduir la dualitat laboral a Espanya,

comporta una negociació llarga i complexa, en la qual els aspectes de reversió de la reforma laboral s'ajornarien sine die". Aquest joc de "policia bo i policia dolent" dins del govern esgota la paciència del més pintat. La classe treballadora jutjarà el govern "progressista" pel que faci, i no pel que digui un o altre ministre o ministra. I la posició de govern, de tot el govern, ha estat dilatar les negociacions sobre derogació de la reforma laboral, amb l'excusa de la pandèmia, i de la necessitat de convèncer la CEOE, negar-se a tocar la reforma de Zapatero i només entrar a negociar la modificació d'algunes parts de la de Rajoy.

No n'hi ha prou amb retirar part de les reformes

Entre les qüestions que el govern i els sindicats han parlat de derogar falten aspectes molt importants de les reformes laborals. Per exemple, tot el referent a l'acomiadament.

Des que Felipe González va introduir els contractes temporals, ens vénen insistint amb la cantilena de la "dualitat del mercat de treball" (és a dir, de la diferència de drets entre els treballadors fixos i els temporals). Tot per anar disminuint els drets dels fixos i, especialment, la indemnització per acomiadament.

El 2001 es va crear una figura, el "contracte de foment de l'ocupació", que rebaixava la indemnització per acomiadament imprecident de 45 a 33 dies per any treballat. La reforma laboral de Zapatero va ampliar els supòsits als quals s'aplicava aquesta indemnització reduïda i la de Rajoy va generalitzar la indemnització de 33 dies per a tots els contractes. Per tant, la indemnització per acomiadament l'han modificat les reformes laborals per passar de ser 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats a 33 dies per any treballat amb 24 mensualitats. Per a un treballador amb 28 anys d'antiguitat i que cobrés el salari mitjà (2.000 euros en 12 pagues), són 36.000 euros menys d'indemnització.

La reforma de Zapatero va crear també la figura de "l'acomiadament objectiu", per a empreses amb pèrdues, amb 20 dies d'indemnització per any treballat, amb un màxim de 12 mensualitats. Aquí l'estalvi per acomiadament per al patró és fabulós. Acomiadar un treballador amb 28 anys d'antiguitat li costaria 60.000 euros menys. Després de la reforma de Rajoy va

ampliar els supòsits en què es pot aplicar aquest acomiadament molt més barat.

Davant l'onada d'acomiadaments que ja s'ha iniciat, per a les empreses és molt important comptar amb un acomiadament el més barat possible. I que s'han d'haver sentit més que tranquil·litzats per les declaracions al respecte de la ministra de treball, Yolanda Díaz, al març passat. Segons El Periódico, "el seu full de ruta envers l'estabilitat en l'ocupació passa més per incentivar alternatives a l'acomiadament per a les empreses, més que en penalitzar en major mesura o vetar les possibilitats de l'acomiadament". Sens dubte, els treballadors amenaçats d'acomiadament no estaran gens contents amb les intencions de la ministra.

El Nou Estatut dels Treballadors

El passat 22 de març, la ministra de Treball, Yolanda Díaz, declarava davant la Comissió de Treball de Congrés dels Diputats que cal desplegar una "mirada àmplia" sobre la legislació laboral i abordar els canvis necessaris "sense clixés" i mirant al passat "només el just i necessari", per poder modernitzar així el mercat de treball. Llavors, deuen els treballa-

dors i treballadores renunciar a la idea de recuperar els drets que van arrancar amb la seva lluita, i que els van ser arrabassats "en el passat"? Què hi ha darrere de la proposta del Nou Estatut dels Treballadors per al segle XXI?

La "modernitat" no és l'ocupació sense drets, la precarietat de per vida, la uberització de les condicions laborals. Això és tan antic com el capitalisme del segle XIX que ens van descriure Dickens en les seves novel·les i Engels a La situació de la classe obrera a Anglaterra. I que avui aplica el capitalisme a l'Àfrica, a Xina, a Bangla Desh i en bona part d'Àsia. I que volen imposar a Europa (vegeu al respecte l'última reforma laboral a Grècia).

Veiem a aquest respecte el que ha passat amb els riders, els treballadors de les plataformes de repartiment. La norma que acaba d'entrar en vigor, i que no fa sinó aplicar les sentències de Tribunal Suprem que els ha considerat falsos autònoms i, per tant, treballadors per compte d'altri, ha deixat fora els empleats d'altres plataformes digitals, per exigència de la CEOE, recolzada pel govern. Se'ls hi reserva, potser, unes condicions laborals "del segle XXI"? És a dir, uberitzades?

La perspectiva d'una modernització de

condicions laborals, d'un "estatut del segle XXI", a l'empara de la Comissió Europea, amb qui el govern s'ha compromès a aquests canvis, no resulta gens favorable per als treballadors, que sens dubte reivindiquen el que van exigir amb diverses vagues generals: la recuperació dels drets que els van ser arrabassats.

Ni un dia més

Els treballadors estan farts de dilacions. Les direccions sindicals no haurien d'acceptar ni un dia més de retard. Com hem assenyalat abans, és urgent i inajornable derogar completament les dues reformes laborals.

Davant les excuses i ajornaments de govern, i l'obstruccionisme de la CEOE, no seria l'hora d'iniciar, a partir de setembre, un procés de mobilitzacions per exigir al govern la derogació de les reformes laborals? Un procés que enllaçaria amb la preparació per part de les plataformes de pensionistes d'una marxa a Madrid el 16 d'octubre per l'auditoria, quan el govern en el Consell de ministres d'aquest dimarts 24 d'agost acaba d'aprovar "el primer tram de la nova reforma del sistema de pensions".

Els nostres compromisos ...

<https://informacionobrera.org>

Propera publicació de l'nº 361, aprofita per subscriure't ...

<http://informacionobrera.org/suscripcion/>

Información Obrera renova la seva pàgina web ...

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A), 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta